

๓๖

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

ถ้าจะช่วยหลวงพ่อก็ให้มีปีติเบิกบาน

จงช่วยกันทำให้เข้าถึงสภาวะภายในให้ได้

ไม่ถึง..เป็นไม่ยอมกัน

ให้รู้จัก “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” เป็นอย่างไร ได้ยินได้ฟัง มาตั้งนานแล้ว ไปรู้จักกันเสีย จะได้มีรสนิยมเดียวกัน เข้าถึง จุดที่คุยกันได้ ไม่ใช่คุยอยู่รูปเดียว จะได้คุยกันได้ว่า หยุด แล้วดีอย่างไร ยิ่งหยุดยิ่งเร็วเป็นอย่างไร ไปพิสูจน์ให้ได้ เขามีแต่หยุดอยู่กับที่ แต่ยิ่งหยุดยิ่งเร็วมันเป็นอย่างไร

หลวงปู่วัดปากน้ำกล่าวว่ “เอาอะไรมาปรียาย” ท่านใช้ภาษาท่าน คือ มันมีความรู้ที่กว้างขวางใหญ่โตขึ้นไปเรื่อย ๆ ไล่ไปเรื่อย ๆ ท่านถามของท่านไปเรื่อย ๆ เราก็หายสงสัยไปที่ละเรื่อง เรื่องนี้หายสงสัย ท่านพูดใหม่ สงสัยอีกแล้ว เพราะเรายังเข้าไม่ถึง พอถึงก็หายสงสัยไปตามลำดับ จนกระทั่งเรียนเรื่องจักรวาลวิทยา เรื่องภพภูมิต่างๆ เรียนไปถึงเรื่องนิพพาน ภพสาม โลกกันตร์ แล้วก็มาเข้าใจคำว่า “นิพพาน” ตอนที่ละเอียดหยุดได้สนิทสมบูรณ์

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านเคยเทศน์เอาไว้ ยังมีอยู่ในเทปอยู่เลย “ไปนิพพานจะไปยากอะไร ตดปึงเดียวก็ถึงแล้ว” ท่านว่าอย่างนั้น แล้วท่านก็หัวเราะ เพราะความละเอียดของท่านถึงจุดตรงนั้น

ท่านไปเอาความรู้เหล่านี้มาจากไหน นี่เป็นสิ่งที่น่าคิด แต่เดิมท่านก็ไม่ว่าอะไร จะรู้ได้อย่างไร ไปเอามาจากไหน นี่เป็นสิ่งที่น่าศึกษา แต่แล้วท่านก็เปิดเผย ก็หยุดนั่นเอง **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** พอหยุดเข้าไปเรื่อย ๆ เดียวก็เห็นไปตามลำดับ เห็นไปเรื่อย ๆ ท่านหยุดอย่างเดียว แล้วก็ดูไปเรื่อย ๆ

เป็นวิธีเรียนที่ง่ายที่สุดในโลกเลย ไม่ต้องไปท่อง ไม่ต้องไปค้นคว้าในห้องสมุด ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้นเลย จะต้องออกเรี่ยวออกแรงก็เปล่า มือไม้ก็ไม่ต้องขยับ ไม่ต้องใช้มันสมอง ไม่ต้องใช้หัวใจ ไม่ใช่มือ ไม่ใช่เท้า ไม่ใช่ลูกนัยน์ตาอ่าน ไม่ต้องใช้อะไรเลย เป็นวิธีการเรียนที่ดีที่สุด

เราเรียนในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ต้องใช้ทุกอย่าง สุ จิ ปุ ลิ ตา ดู หู ฟัง มือ เขียน ปาก ชักถาม กลับไปค้นคว้า ถึงเวลาสอบยังตก คูณ ยากขนาดไหน ขนาดท่องตำรา กันกะโหลกบาน สติเฟื่อง ติวแล้วติวอีก ติวอ่อนจนกระทั่ง ติวเข้มแล้วยังตกเลย

แต่ **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** ไม่ต้องใช้อะไรเลย สมุด ดินสอ ปากกา ไม่ต้องใช้ อุปกรณ์การเรียนก็ไม่มี มีแต่กาย

ขาวว หนาคืบ กว้างศอก มีใจ มีศูนย์กลางกาย วิธีการก็มี
หยุดนิ่งแค่นี้เอง เดียวก็ไปรู้ไปเห็นได้ แถมไม่ต้องใช้สมอง
ด้วย ทำตัวให้เหมือนหุ่นยนต์ ยิ่งให้เหมือนหุ่นยนต์มาก
เท่าไร ลืมความรู้สึกว่า เราเป็นมนุษย์มากเท่าไร ยิ่งเรียนได้
ดีเท่านั้น แปลก ถ้าความรู้สึกว่า เราเป็นมนุษย์ยังอยู่ ยังต้อง
คิด ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้ ถ้าหากยังเรื่องมากอย่างนี้
ยาวนาน

ทำตัวให้เหมือนหุ่นยนต์ที่ไม่มีมันสมอง หยุดกับนิ่ง
เฉยๆ เดียวความอัศจรรย์จะเกิดขึ้นเอง เพราะสิ่งเหล่านั้น
มีอยู่แล้ว ไม่ใช่เราไปทำให้มี แต่จะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการหยุด
กับนิ่ง ใจถึงจะละเอียด มันก็แค่นี้เอง ไม่ได้ยากอะไรมากมาย

๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๕